

מסכת בבא קמא

פרק ו משנה ד

השולח את הבערה ביד חרש, שוטה וקטן, פטור בדיני אדם
וחייב בדיני שמים. שלח ביד פקח, הפקח חייב. אחד הביא את
האור, ואחד הביא את העצים, המביא את העצים חייב. אחד
הביא את העצים, ואחד הביא את האור, המביא את האור
חייב. בא אחר ולבה, המלבה חייב. לבתה הרוח, כלן פטורין.
השולח את הבערה ואכלה עצים, או אבנים, או עפר, חייב,
שנאמר (שמות כב) כי תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש
או הקמה או השדה, שלם ישלם המבעיר את הבערה. עברה
גדר ושהוא גבוה ארבע אמות, או דרך הרבים, או נהר, פטור.
המדליק בתוך שלו, עד כמה תעבר הדלקה. רבי אלעזר בן
עזריה אומר, רואין אותו כאלו הוא באמצע בית כור. רבי
אליעזר אומר, שש עשרה אמות, כדרך רשות הרבים. רבי

עֲקִיבָא אֹמֵר, תַּמָּשִׁים אָמַר. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר, שְׁלֵם יְשֵׁלֵם
הַמִּבְעִיר אֶת הַבְּעֵרָה (שְׁמוֹת כב), הַכֹּל לְפִי הַדִּלְקָה:

מקור: ספריא | Powered by Sefaria.org